

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sōkratus Scholastiku Kai Ermeiu Sozomenu Ekklesiastikē
Istoria**

Socrates <Scholasticus>

Mogvntiae, 1677

Caput VIII. De Orientalibus Episcopis qui expulsi fuerant, & quid pro illis scripserit Iulius Romanus Episcopus. Et quomodo Paulus atq[ue] Athanasius literis Iulii muniti, sedes suas receperint. Item ...

urn:nbn:de:hbz:466:1-14233

CONSTANTINI FF.

σύσσων Θεοῖς δόγματι, καὶ αἱ εξ αὐτῶν
προσαρτήσεις διὰ τὰ συμβάντα τῇ πόλει
χαρεῖσθαι τοῖς αὐτοῖς εἰσοδοῖς, καὶ τὸν ἐμ-
πρησμὸν τῆς ἐκκλησίας ἀνὴρ ἢ τέττα τῷ μ-
πειται γερέειντι, οὗτοῦ μὲν γένους ἢ καππα-
δόκης ὡς δραστήριος ἢ εἰσαγμάτεο, καὶ τοῖς
εἰσιτοῦσιν απερδεῖται.

A*n* confirmatione ipsorum Doctrina, 86
invisum Alexandrinis propter calamita-
tes quæ ex adventante civitati accide-
rant, ac præcipue ob incendium Eccle-
siæ. In hujus autem locum missus est
Georgius, vir natione Cappadox: qui
& propter industriam suspiciebatur, &
quod studiosus opinionis ipsorum asser-
tor esset.

K₂O. n'

CHAPTER VIII.

πει τον εἰς θάνατον ἀπελαθείτων ἵστων ἀρχιερέων· καὶ οὐδὲ
κατὰ λέπα· οὐδὲ μηνεῖς γραφοῦ· καὶ οὐδὲ αἰσχυνθεῖς γράμμα-
τιν λεπτὸν πεδὸν· οὐδὲ ἀθανάτοις τούς Ιδίους θρόνους· καὶ
οὐδὲ εἰς τὴν εὐχετήσειν πρὸς θεοὺς
εργάζεται.

B De Orientalibus Episcopis qui expulsi fuerant, & quid pro illis scripsit Iulius Romanus Episcopus. Et quomodo Paulus arguit Athanasius literis Iulii muniti, sedes suas reperirent. Item de literis quas Orientis Episcopi Iulio rescripserunt.

Α Θανάσιος ὁ φθεγγων ἐπὶ τῆς ἀλεξανδρείας, εἰς ρώμην ἀφίκετο κατ' αὐτὸν ἰστιοῦντος καὶ παῖδευ τὸν παῖδα την παντανεύπολεων επίσκοπον συνδεαμένην, καὶ μάρκελλον τὸν αὐτοῦ, οὐδὲν παῖδευ τὸν γάρ οὐδὲν ὃς ἐναντίον ἀντιτίθεται τῷ πατέρᾳ τούτῳ, γεαφων ἴστομένας περιέστερον πινάκι τῷν ὡς θυσιαστήρεον αἴρεσθαις, πελεόθητι αὐτὸν τέττας μὴν επιβρέπειαι τὴν γαλλικὸν ἐπικληπτὸν κυνηγανός· ποιεὶ λέπιον ὅτι εἰλικρότερος εἴπει ποτε· εἰστιν αὐτὸν εἰκαλποτὸς αἴρασθαις, οὐ δὲν ρωμαῖον διῆγε μαθὼν δέοντα ρωμαῖον επίσκοπον· αἰκάστος εγκληματεῖαι, επεδηπτάντος ὄμονεταις οὐδὲν ποτὲ τὸ δόγμα τῆς Κυριακῆς συνόδου, οὐδὲ ὄμοδόξεις διλέξεις κοινωνίας περιτταῖς· οὐαὶ δὲ τὸ σάτιλιον πιθεμονίας ποτὲ πεστηκότος διὰ τὴν αἴξιαν τῷ θεῷ, ἐκδοὺ τὴν ιδίαν εἰκαλπούσην ἀπέδωκεν τῷ τοις ἀνὰ τὴν ἔων Πτοσκόπους ἕγειν φόμενον· οὐδὲ τούτων βελτισταμηνούσει τὰς ανθρακας· καὶ ταῦτας εἰκαλποτὸς ταρθεῖσται πιθεμενύν τοις ἐν τηναία δόξαις· οὐδίγεται δὲ τὸ πάντων εἰς ρωμαῖον παρενεγκληπτοτε, διελέγχοντας δικαιανεπτομούσει τὴν Στῆφον· η τὸ λοιπὸν δὲ εἰπεῖσθαι πτεληπτον, εἰ μὴ παστοῦτο κατεκλεψεις· ποιεὶ οὐδὲν ταῦτας εἴργαντεν· οἱ δὲ αὐτοῖς τὸν αἴτανούσιον εἰ παῦλον, ἔπειτας οὐδὲν παῖδευ τούτων, οὐδὲν ταῖς εἰλικρίπταις οὐδὲν πιπέμψατο τοὺς αὐτὸν τὴν ἔπισκοπον· οὐδὲν ταῦτας χαλεπῶς πινεγκαν· καὶ συλλεγθεῖς εἰ αὐτούχεια, διέγειραν ιπλια·

Porro Athanasius Alexandriā profugus, Romam venit: eodem tempore Paulus quoque Constantinopoleos Episcopus & Marcellus Ancyra, eo accessit, & Asclepas Gazæ: qui cum adversaretur Ariani, à quibusdam contraria fationis hominibus accusatus quod altere subvertisset, depositus fuerat. In ejus autem locum subrogatus Quintianus, Gazzorum Ecclesiam rexit. **L**ucius præterea Hadrianopoleos Episcopus ob aliud crimen Ecclesiæ suâ spoliatus, Romæ degebat. Episcopus igitur Romanus cum singulorum causas cognovisset, omnesque in Nicenâ fidei Doctrinam consentientes reperisset, tanquam idem cum ipso sentientes, in communionem recepit. Et quoniam propter sedis dignitatem omnium cura adipsum spectabat, suam cùique Ecclesiæ restituit. Scriptis etiam Orientalibus Episcopis, reprehendens eos quod in supradictorū causis non recte judicassent, & quod Ecclesiæ statum turbarent, eo quod decretis Concilii Nicæni minime acquiescerent. Similique paucos ex illorum numero ad constitutum diem adesse jussit, qui docerent iustam ab ipsis prolatam fuisse sententiam: minatusque est se in posterum non passurum, nisi à novandi studio absistarent. Et Julius quidem ista scripsit, Athanasius autem & Paulus suas sedes repperunt, & Epistolas Julii ad Orientales miserunt Episcopos. Quas cum illi permoleste ferrent, Antiochiae in unum cōgregati, scripserunt vicissim ad Julium Epistolam, exquisita verborum

clegantia, & oratorio more compostā, A plenam tamen cavillationis, nec exper- tem gravissimarum minarum. Nam in literis suis fatebantur, Romanorum qui- dem Ecclesiam apud omnes magnifi- cam esse, quippe quæ jam inde ab initio domicilium Apostolorum, & pietatis origo ac metropolis extiterit; licet fidei doctores ad eam ex Orientis partibus advenissent. Non tamen æquum cen- sebant, idcirco se inferiore loco haberi, quod magnitudine Ecclesia & multitu- dine superarentur: quippe qui virtute B & animi proposito superiores essent. Deinde criminis loco objicientes Julio quoddum cum Athanasio communicasset, indignabantur perinde ac si ipsorum Synodus contumelia affecta esset & judicium abrogatum. Idque facinus, ut in- justum & ab Ecclesiasticis legibus alienum, reprehendebant. His de rebusita conquesti, graviisque injuria le affectos esse testati, pacem quidem & commu- nicationem Julio polliciti sunt, si depo- sitionem eorum qui ab ipsis fuerant ex- pulsī, & ordinationem illorum qui in priorum locum substituti fuerant, ad- mittere voluissent. Si vero decretis ipso- rum resistere, contraria denuntiabant, Nam & Episcopos Orientis qui ipsos ætate antecessissent, nequitquam contra- dixisse affirmabant, tunc cum Novatianus Ecclesia Romana ejus est. De iis autem quæ gesserant contra decreta Synodi Nicænae, nihil ei rescriperunt: multas quidem sc̄ habere caulas signifi- cantes, casque necessarias, quibus fa- cillum suum defenderent: impræsentia- rum vero superfluum arbitrantes, earum rerum defensionem instituere, cum ge- neraliter in omnibus injuste se gesse- arguerentur.

κεκαλλιεπηρίμπον πνά, καὶ δικανίος συ- ταγμάτιν ἐπισολεῖ, εἰρωνείας τε τοῦτον αὐτὸν, καὶ απόθλησις οὐκ ἀμορφωτήθει. Τότες φέρεν μὲν γράπταις φιλοτιμίαι τη- μάιων σκηνοῖσιν ἐν τοῖς χειρίματι εὐ- λόγων, ὡς αἴτος ὅλων Φεονίστηλος, καὶ δι- βείας μητρόπολιν ἐξ δέχησης γερμημάτου καὶ ἐν τῷ ἔω ἐνεδήμηταν αὐτὴν οἱ τόδιγμα- τοι εἰσηγηταί & παρὰ τότε τῷ ζεύς εἰσι. Φέρεν ήζειν, ὅτι μὴ μεγάθει πλακάται- σίας πλεονεκτίστων, ὡς δέσποτη καὶ τερασσο- νικῶντος· εἰς εὐκλήματα δὲ τεοφορούσι- λιο τὸ κοινωνῆσαι τοῖς αἵματι τὸν αἰγαλόν, ἐχαλέπακον ὡς ὑβεστήμπον αὐτῶν τῆς συ- δίας, καὶ τῆς αποφάσεως αναρρέεσσος τοῦ θρόμβου, ὡς ἀδικον καὶ σκηνοῖσιν θεομήτρων αἴτων διέβαλον επὶ τοῖς ἀδίπτως μεμνύμένοις, καὶ δίνα πεπίβα- μαζηνεύμένοις, δεχομένην μὲν ιώλητ- νε. Ταριχεον τῶν τερεγένειαν εὐλαμπεῖ- ται κατάστασιν τῶν ἀντί αὐτῶν χρέοντας, εἰσιν δικαιονίας επηγγελού- τισμάνεως δὲ τοῖς δέδογμένοις, ταῦτα περιγόρευσαν· ἐπεὶ καὶ τές περ αἴτων αὐτῶν ἔρεας εἰδὲν αὐτόπτειν ιχνεύοντο, καὶ ναυαγίαν τῆς ρωμαίων σκηνοῖσιν τοῦτον τοῖς πεπεραγμένοις αἴταις ξενία τοῖς εἰ νικαῖς συνελθόσιν, θέσι μηδέγεαν πολλαῖς μὲν αἵματις ἐχέστα- γειτην αἴναγκαταν τὸν γερμημάτον δικα- στηλές απολογεῖσθε νῦν ιστορετοπο- ειπόντος εἰπόντες, ὡς αἴτας ὄμβεπι πάτερ αὐτοῦ τονονθέντες.

САРЦТ IX.

Quomodo ejellus est Paulus, ejusque loco Mace-
donius in sedem Constantinopolitanam
inductus.

K₂O. θ.

D

ET Julio quidem scripserunt ad hunc modum; Apud Imperatorem autem Constantium rursus calumniati sunt Ep. copos illos quos deposuerant. Hic igitur tum temporis Antiochiae degens, scribit Philippo Praefecto Praetorio, qui tunc Constantinopoli morabatur, ut Paulum quidem urbe expelleret, Mace-

Ιουλίῳ μὲν εὐ τοιάδε ἔγενται· Τι
δὲ βασιλέα κωνσάπτον διέσκοτισ-
τὸς περὶ αὐτὸν καθηρεύεται· οὐ δέ,
ἀντιοχεῖα Βατεία διατείσειν, γεφεύ
λιππω τῷ υπάρχῳ οἱ κωνσάπτο-
τεισόντι, πάλιν μακεδονιώτης ἐκκλη-